

porafchtej na winikow a lazeſchtej ſchěžku kanunu ſe ſobu. A duzy zaſcho Robinson k Pětkoju taſ: Mej pojzomej hoſoło gory pſcheš golku, ab naju žiwe ned newiželi, potom zomej w goli bliſko pſchi nich huſtaſch, a ſ kanunu huſtſchěliſch, taſ až jim kula huſchej głowy pojžo. Woni ſnaž ſe taſ powlěknu, až huběgaju.

Pětkoju ſdaſcho to ſe možno byſch. Robinson paſ ſgroni dalej: A taſ bžomej popajžonych wimoz mimo wojowańa a kſchej-pſchelaſcha. Nedejali paſ huběgaſch, ale ſe hoboraſch a ſe ſpuſchežasch na jich weliku ližbu, potom, luby Pětko, mamej wojowaſch a popajžonych ſ mozu wimoz. Bog, kenz ſchytno wiži, ten ſnajo naju myšle, a bužo pſchi nama ſe ſwojeju pomozu, a bužo naju žyweńe ſachowaſch, joli až jo dobre ſa naju; jogo wola ſe ſtani. A won powda Pětkoju ſwoju pſchawizu a hobej ſebe ſlubifchtej ſwěrnoscž a pomoz.

We tom běſchtej až bliſko k žiwym pſchijětej a huſtaſchtej. Žiwe (jich běſcho pěſch abo ſcheſcž zaſet) ſejžechu hoſoło hogńa, běchu južo jadnogo popajžonego hopjaſli a jěžachu jogo měžo. — Robinson huſtſchěli něto ſ kanunu, možny pogram ſaſně, ſchytne žiwe padnuchu k ſemji, taſ běchu ſe hulěkali. Robinson paſ a Pětko ſtojaſchtej a zaſaſchtej, zo něto bužo.

ſa poł minuty běchu žiwe ſaſej ſeſtawali, te bojaſne gnachu do jich zołnow, te ſkobodnějšche paſ pſchimachu ſa ſwoje bronidła, woni ga běchu možny ſuſ ſklyſchali, niſkogo paſ newiželi, a niſkomu niž neběſcho. Woni ſeſtupachu togodla do rěda a chapjachu